

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

10 czerwca

№ 49.

Rok 1932.

TREŚĆ:

KONWENCJA

- Poz.: 454**—o ekstradycji i pomocy sądowej w sprawach karnych między Polską a Szwecją, podpisana w Warszawie dn. 30 sierpnia 1930 r. 823
- 455**—Oświadczenie rządowe z dnia 2 czerwca 1932 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji o ekstradycji i pomocy prawnej w sprawach karnych między Polską a Szwecją, podpisanych wraz z protokołem końcowym w Warszawie dn. 30 sierpnia 1930 r. 832

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

- Poz.: 456**—z dnia 27 maja 1932 r. w sprawie rozwiązania sejmików powiatowych powiatów: jarocińskiego, kępińskiego, kościańskiego, krotoszyńskiego, mogileńskiego, nowotomyskiego i ostrowskiego w województwie poznańskim 832

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

- Poz.: 457**—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 6 maja 1932 r. o ulgach celnych 832
- 458**—Skarbu z dnia 24 maja 1932 r. w sprawie ustalenia ceny sprzedaży spirytusu oczyszczonego na cele lecznicze, domowe i naukowe oraz do wyrobu cukierków i t. p. przedmiotów spożywczych—do naczyń odbiorcy 833
- 459**—Sprawiedliwości z dnia 6 czerwca 1932 r. o uproszczonem załatwianiu podań hipotecznych i wniosków o wydanie nakazów zapłaty w postępowaniu wezwawczem na obszarze sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie 833

OBWIESZCZENIE MINISTRA

- Poz.: 460**—Sprawiedliwości z dnia 6 czerwca 1932 r. o sprostowaniu błędu w załączniku do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 maja 1932 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu przepisów tymczasowych o kosztach sądowych obowiązujących w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie 834

454.

KONWENCJA

o ekstradycji i pomocy sądowej w sprawach karnych między Polską a Szwecją, podpisana w Warszawie dn. 30 sierpnia 1930 r.

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dn. 28 stycznia 1932 r. Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 18, poz. 114).

Przekład.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,
MY, IGNACY MOŚCICKI,
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,
wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tem wie-
dzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu trzydziestym sierpnia tysiąc dziewięć-
set trzydziestego roku podpisana została w Warsza-
wie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej
a Rządem Królestwa Szwecji konwencja o ekstra-
dycji i pomocy sądowej w sprawach karnych wraz
z protokołem końcowym o następującem brzmieniu
dosłownem:

AU NOM DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE,
NOUS, IGNACY MOŚCICKI,
PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE,
à tous ceux qui ces présentes Lettres verront,
Salut:

Une Convention d'extradition et d'aide judi-
ciaire en matière pénale avec un Protocole Final
ayant été signée entre le Gouvernement de la Ré-
publique de Pologne et le Gouvernement du Royaume
de Suède à Varsovie le trente août mil neuf cent
trente, Convention et Protocole Final dont la teneur
suit:

KONWENCJA

w sprawie ekstradycji i pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy Polską a Szwecją.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

i

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL SZWECJI,

ożywieni pragnieniem udzielania sobie wzajemnie pomocy prawnej w sprawie wydawania przestępców i w sprawach karnych, postanowili zawrzeć konwencję i w tym celu zamianowali swymi Pełnomocnikami:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

Jego Ekscelemcję Pana Augusta ZALESKIEGO, Ministra Spraw Zagranicznych oraz
Jego Ekscelemcję Pana Stanisława CARA, Ministra Sprawiedliwości,

Jego Królewska Mość Król Szwecji:

Jego Ekscelemcję Pana Cossva d'ANCKARSVÅRD, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego Szwecji w Warszawie,

którzy, po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i w należytej formie zgodzili się na postanowienia następujące:

Art. 1.

Państwa, zawierające umowę, zobowiązują się wydawać sobie wzajemnie, na żądanie, osoby znajdujące się na obszarze jednego z nich, a ścigane lub skazane przez władze sądowe drugiego Państwa, za czyny mogące pociągnąć za sobą: w Polsce, według ustaw obowiązujących chociażby w jednej tylko części jej obszaru — karę pozbawienia wolności jakiegokolwiek rodzaju lub nazwy na przeciąg dwóch lat lub karę cięższą, w Szwecji — według kodeksu karnego lub ustawy morskiej, karę zamknięcia w więzieniu (Straffarbete).

Wydawanie osób skazanych lub ściganych z powodu przestępstw, które są karane według wojskowych ustaw karnych, jest również dozwolone, byleby przestępstwa te były tego rodzaju, że uzasadniałyby wydanie na podstawie ustępu poprzedniego, gdyby były popełnione przez osoby, nie podlegające rzeczonym ustawom.

Rządy obu Państw mogą, w razie zmiany ustawodawstwa karnego w jednym z nich, na podstawie wzajemnego porozumienia się zapomocą zwykłej wymiany not, określić inaczej, aniżeli to czynią przenisy niniejszego artykułu, stosownie do swego ustawodawstwa, zakres czynów karygodnych, uzasadniających obowiązek wydania.

Art. 2.

Żadne z obu Państw nie wydaje obywateli własnych, a Rzeczpospolita Polska nie wydaje ponadto obywateli W. M. Gdańska.

CONVENTION

d'extradition et d'aide judiciaire en matière pénale entre la Pologne et la Suède.

LE PRÉSIDENT
DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE

et

SA MAJESTÉ LE ROI DE SUÈDE

animés du désir de se prêter mutuellement aide judiciaire en matière d'extradition des malfaiteurs et en matière pénale, ont résolu de conclure une Convention et ont nommé à cet effet pour leurs Plénipotentiaires, à savoir:

Le Président de la République de Pologne:

S. E. Monsieur August ZALESKI, Ministre des Affaires Étrangères, et
S. E. Monsieur Stanisław CAR, Ministre de la Justice;

SA Majesté le Roi de Suède:

S. E. Monsieur Cossva D'ANCKARSVÅRD, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire de Suède à Varsovie;

lesquels, après s'être réciproquement communiqué leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes:

Article premier.

Les États Contractants s'engagent à se livrer réciproquement, sur demande, les individus qui se trouvent sur le territoire de l'un d'eux et sont poursuivis ou ont été condamnés par les autorités judiciaires de l'autre État pour des faits pouvant entraîner: en Pologne, d'après la législation en vigueur, ne fût-ce que dans une partie de son territoire, une peine privative de liberté de quelque nature et dénomination que ce soit, de deux ans ou une peine plus grave, et en Suède, d'après le Code pénal ou la Loi maritime, la peine de la réclusion (straffarbete).

L'extradition des individus condamnés ou poursuivis à raison d'une infraction punissable d'après les lois pénales militaires sera aussi accordée, pourvu que ladite infraction soit de telle nature que, commise par les individus non soumis aux dites lois, elle serait en vertu de l'alinéa précédent de nature à motiver l'extradition.

En cas d'une modification de la législation pénale de l'un des deux États, leurs Gouvernements pourront, d'un commun accord, par simple échange de notes déterminer autrement que par les dispositions du présent article, en conformité avec leur législation, les faits punissables donnant lieu à l'extradition.

Article 2.

Les États Contractants n'extradent pas leurs nationaux et la République de Pologne n'extradé pas, en outre, les ressortissants de la Ville Libre de Dantzig.

Jeżeli przed otrzymaniem przez Państwo wezwane wniosku ekstradycyjnego osoba, której wydania zażądano, wniosła do władz tego Państwa prośbę o nadanie jej obywatelstwa, natenczas Państwo to będzie mogło decyzję swą w sprawie wniosku ekstradycyjnego odłożyć aż do ostatecznego rozstrzygnięcia prośby o nadanie obywatelstwa.

Ponadto wydanie nie nastąpi z powodu przestępstwa, popełnionego na terytorjum Państwa wezwanego lub na pokładzie statku, posiadającego narodowość tego Państwa. Jednakże dozwolone jest wydanie osoby skazanej lub ściganej z powodu uczestnictwa w przestępstwie popełnionem poza terytorjum Państwa wezwanego i nie na pokładzie statku posiadającego narodowość tego Państwa, nawet gdyby czyn uczestnictwa należało uważać za popełniony na terytorjum tego Państwa lub na pokładzie okrętu posiadającego jego narodowość.

Art. 3.

Wydanie jest niedopuszczalne:

a) z powodu przestępstw politycznych lub czynów pozostających w związku z takimi przestępstwami; jeśli jednak czyn, z powodu którego zażądano wydania, stanowi zarazem przestępstwo niepolityczne, zezwolenie na wydanie może być udzielone, o ile przez wzgląd na okoliczności towarzyszące danemu przypadkowi, wypadnie uznać przestępstwo pod względem jego istoty za niepolityczne; nie będzie uważany za przestępstwo polityczne zamach na życie naczelnika jakiegokolwiek Państwa;

b) z powodu czynów popełnionych przeciw władzy publicznej, chyba że czyny te stanowią zarazem inne przestępstwo takiego rodzaju, że uzasadnia wydanie według postanowień art. 1;

c) z powodu przestępstw, przewidzianych tylko w ustawach specjalnych, dotyczących wolności prasy;

d) z powodu przestępstw przewidzianych tylko w ustawach celnych, podatkowych lub innych ustawach skarbowych.

Rozstrzygnięcie o tem, czy pewne przestępstwo należy uważać, w myśl postanowień niniejszego artykułu, za niedopuszczające wydania, należy do Państwa wezwanego.

Art. 4.

Ponadto zezwolenie na wydanie nie będzie udzielone:

a) jeżeli według ustaw, obowiązujących we wszystkich częściach Państwa wezwanego, ściganie lub wykonanie kary uległo przedawnieniu;

b) jeżeli według ustaw Państwa wezwanego ściganie jest zastrzeżone wyłącznie własnemu sądownictwu tego Państwa;

c) jeżeli przeciw osobie, której wydania zażądano, z powodu tego samego przestępstwa wszczęte na obszarze Państwa wezwanego postępowanie karne zakończyło się wyrokiem lub w inny sposób; jednakże uniewinnienie lub umorzenie po-

Dans le cas où l'individu réclamé aurait fait une demande de naturalisation devant les autorités de l'État requis, avant que la demande d'extradition soit parvenue audit État, ce dernier pourra ajourner sa décision concernant la demande d'extradition jusqu'à la décision concernant la demande de naturalisation.

En outre, l'extradition n'aura pas lieu pour une infraction commise sur le territoire de l'État requis ou à bord d'un navire de sa nationalité. Toutefois, l'extradition d'un individu condamné ou poursuivi à raison de complicité d'une infraction commise hors du territoire de l'État requis et non à bord d'un navire de sa nationalité sera accordée, même si l'acte de complicité doit être réputé commis sur le territoire de cet État ou à bord d'un navire de sa nationalité.

Article 3.

L'extradition n'est pas admissible:

a) pour les infractions politiques ou pour les faits connexes à une telle infraction; toutefois, lorsque le fait pour lequel l'extradition est demandée comprend aussi une infraction de nature non-politique, elle pourra être accordée, pourvu que, eu égard aux circonstances du cas particulier, l'infraction soit à considérer comme ayant essentiellement un caractère non-politique; ne sera pas réputée infraction politique l'attentat contre la vie d'un Chef d'État;

b) pour les faits commis contre une autorité publique, à moins qu'ils ne comprennent aussi une autre infraction qui, aux termes de l'article 1-er, soit de nature à motiver l'extradition;

c) pour les infractions qui ne sont prévues que par les lois spéciales relatives à la liberté de la presse;

d) pour les délits qui ne sont prévus que par les lois de douane, d'impôts ou toute autre loi d'ordre fiscal.

Il appartiendra à l'État requis de décider si une infraction est à considérer, d'après les dispositions du présent article, comme étant de nature à ne pas motiver l'extradition.

Article 4.

En outre l'extradition ne sera pas accordée:

a) si la prescription de l'action ou de la peine est acquise d'après les législations en vigueur dans toutes les parties de l'État requis;

b) si, d'après les lois de l'État requis, l'action pénale est exclusivement réservée à la juridiction de cet État;

c) si, pour le même fait, une action pénale contre l'individu réclamé, intentée sur le territoire de l'État requis, a été terminée par un jugement ou d'une autre façon; toutefois, l'acquiescement ou l'ordonnance de non-lieu n'empêchent pas l'extradi-

stępowania nie stanowi przeszkody do wydania, jeżeli nastąpiło z tego tylko powodu, że przestępstwo zostało popełnione zagranicą.

Art. 5.

Wydania można odmówić, jeżeli przeciw osobie, której wydania zażądano, toczy się na obszarze Państwa wezwanego postępowanie karne z powodu tego samego przestępstwa.

Art. 6.

Jeżeli osoba, której wydania zażądano, w Państwie wezwanem jest ścigana lub została skazana za inne przestępstwo, aniżeli to, z powodu którego zażądano wydania, wówczas można odroczyć wydanie aż do ukończenia postępowania karnego, bądź aż do wykonania lub darowania kary.

Jeśliby jednak zachodziły szczególne bardzo powody, Państwo wzywające może zażądać prowizorycznego wydania oskarżonego w celu przeprowadzenia przeciw niemu postępowania karnego, wszczętego na terytorjum tego Państwa. Żądanie winno być uwzględnione, o ile temu nie stoi na przeszkodzie postępowanie karne, wszczęte w Państwie wezwanem. Państwo wzywające winno natychmiast po zapadnięciu wyroku ostatecznego, odstawić oskarżonego do Państwa, które go prowizorycznie wydało.

Mimo wstrzymania oddania w ręce Państwa wzywającego osoby, której ekstradycji zażądano, Państwo wezwane winno bezzwłocznie powziąć postanowienie co do prósy o wydanie.

Art. 7.

Jeżeli kilka państw żąda wydania tej samej osoby bądź z powodu tego samego czynu karnego, bądź z powodu różnych czynów, natenczas Państwo wezwane rozstrzyga, któremu z żądań ekstradycyjnych należy oddać pierwszeństwo.

W wypadku, gdy żądania wydania dotyczą przestępstw różnych, Państwo wezwane, udzielając zezwolenia na wydanie, może zastrzec, że osoba, której wydania żądano, zostanie — po ukończeniu kary, wydana innemu Państwu.

Art. 8.

Osobę wydaną wolno ścigać, lub wykonać na niej karę z powodu przestępstwa popełnionego przed wydaniem, które nie było objęte zezwoleniem na wydanie, tylko w następujących przypadkach:

1) jeżeli Państwo, które zezwoliło na wydanie, udzieli na to osobnego zezwolenia; zezwolenia tego odmówić nie można, jeżeli zachodzą warunki uzasadniające w myśl niniejszej umowy żądanie wydania;

2) jeżeli osoba wydana w ciągu miesiąca po ukończeniu postępowania karnego albo, w razie skazania, po wykonaniu lub darowaniu kary za-

tion, s'ils étaient fondés sur la circonstance seule que l'infraction avait été commise à l'étranger.

Article 5.

L'extradition peut être refusée si, pour le même fait, une action pénale est intentée sur le territoire de l'État requis contre l'individu réclamé.

Article 6.

Si l'individu réclamé est poursuivi ou a été condamné dans l'État requis pour une infraction autre que celle motivant la demande d'extradition, l'extradition pourra être différée jusqu'à ce que la procédure pénale soit terminée ou que la peine soit exécutée ou remise.

En cas de raisons très spéciales, l'État requérant pourra toutefois réclamer l'extradition provisoire de l'inculpé en vue de procéder à l'instruction d'un procès intenté sur son territoire. Il sera donné suite à cette demande, à moins qu'une action pénale, instruite dans le pays requis, ne s'y oppose. L'État requérant sera obligé à livrer l'inculpé immédiatement de nouveau à l'État qui l'aura extradé provisoirement, dès qu'un jugement définitif aura été rendu.

Malgré l'ajournement de la remise de l'individu réclamé à l'État requérant, l'État requis statuera sans délai sur la demande d'extradition.

Article 7.

En cas de réclamation du même individu de la part de plusieurs États, soit pour le même fait, soit pour des faits différents, l'État requis décidera auquel desdits États sera donnée la préférence.

Dans le cas où les demandes d'extradition visent des infractions différentes, l'État requis pourra, en accordant l'extradition, stipuler que l'individu réclamé sera, à l'expiration de sa peine, livré à un autre État.

Article 8.

L'individu extradé ne pourra être poursuivi ou puni pour une infraction commise avant son extradition et autre que celle pour laquelle l'extradition a été accordée, que dans les cas suivants:

1) si l'État qui a accordé l'extradition y donne son consentement spécial; ce consentement ne peut être refusé si les conditions motivant la demande d'extradition sont remplies d'après les dispositions de la présente Convention;

2) si l'individu extradé a omis de quitter le territoire de l'État auquel il a été livré dans le délai d'un mois après la clôture de la procédure pé-

niedba opuścić obszar Państwa, któremu ją wydano, albo jeżeli z własnej woli tam powróci.

W ciągu okresu miesięcznego, zakreślonego w ustępie poprzednim, osoba wydana nie może doznać żadnej przeszkody do opuszczenia kraju, chyba że stałaby się winną nowego przestępstwa.

Art. 9.

Osobę wydaną wolno wydać dalej Państwu trzeciemu tylko o tyle, o ile Państwo, które ją wydało, zgóry się na to zgodziło, albo jeśli zachodzą warunki, wymienione w art. 8 p. 1 i 2.

Art. 10.

Państwo wezwane może udzielić zezwolenia na wydanie z zastrzeżeniem, że osoba wydana nie będzie postawiona przed sąd, któremu właściwość, niezbędna do rozpoznania tego rodzaju spraw, byłaby przekazana jedynie przez wzgląd na ten wypadek szczególny lub na okoliczności wyjątkowe i szczególne.

Gdy zezwolenie na wydanie nastąpiło z powodu przestępstwa przeciw ustawom karnym wojskowym lub z powodu przestępstwa popełnionego przeciw władzy publicznej, można sobie zastrzec, że osoba wydana będzie karana za powyższe przestępstwo tylko o tyle, o ile to jest przestępstwo, dopuszczające wydania. Jeżeli zezwolenie na wydanie dotyczy przestępstwa o charakterze ściśle niepolitycznym, można się zastrzec, że osoba wydana nie będzie karana za czyn powyższy jako za przestępstwo polityczne.

Ponadto można zastrzec, że osoba wydana nie będzie skazana na śmierć, a gdyby już była skazana na taką karę, że kara śmierci nie będzie wykonana.

Art. 11.

Wniosek o wydanie winien być przesłany w drodze dyplomatycznej. We wniosku tym winno być podane obywatelstwo osoby, której wydania się żąda.

Do wniosku o wydanie należy dołączyć: nakaz aresztowania właściwej władzy sądowej, albo wyrok skazujący bądź prawomocny, bądź zawierający zarządzenie aresztowania osoby zażądanej lub też powodujący z samego prawa jej zaarrestowanie. W rzeczonych dokumentach lub w osobnym dokumencie winno być określone przestępstwo, uzasadniające żądanie ekstradycyjne wraz ze zwięzłym przedstawieniem czynów zarzucanych osobie zażądanej i z przytoczeniem tekstu przepisów karnych, mających zastosowanie do tych czynów. Przy przestępstwach przeciw własności należy, o ile można, podać wysokość szkody wyrządzonej lub zamierzonej. Nadto bądź wniosek ekstradycyjny bądź którykolwiek z dołączonych do niego dokumentów powinien, o ile możliwości, zawierać rysopis osoby za-

nale, ou, en cas de condamnation, après l'expiration ou la remise de sa peine, ou s'il y retourne de son propre gré.

Durant le délai d'un mois stipulé à l'alinéa précédent, et à moins que l'individu extradé ne se rende coupable d'une nouvelle infraction, il ne pourra d'aucune façon être empêché de quitter le pays.

Article 9.

La réextradition de l'individu extradé à un État tiers ne pourra être accordée que si l'État qui l'a livré y donne préalablement son consentement ou dans le cas de l'existence des conditions prévues à l'art. 8 Nos 1 — 2.

Article 10.

En accordant l'extradition, l'État requis pourra le faire sous réserve que l'extradé ne soit pas traduit par devant un tribunal auquel la compétence nécessaire pour connaître des affaires de l'espèce n'aurait été attribuée qu'en vue de ce cas particulier ou de circonstances exceptionnelles et spéciales.

Quand l'extradition est accordée pour une infraction aux lois pénales militaires ou pour une infraction commise contre une autorité publique, il pourra être stipulé que l'individu livré ne sera puni pour ladite infraction que dans la mesure où elle est de nature à motiver son extradition. Si l'extradition est accordée pour une infraction ayant un caractère essentiellement non-politique, il pourra être stipulé que l'individu livré ne sera pas puni pour l'acte visé comme pour une infraction de nature politique.

Il pourra, en outre, être stipulé que l'individu livré ne sera pas condamné à mort ou, s'il a été déjà condamné à cette peine, que la peine de mort ne sera pas exécutée.

Article 11.

La demande d'extradition sera faite par la voie diplomatique. Elle indiquera la nationalité de l'individu réclamé.

La demande d'extradition doit être accompagnée: d'un mandat d'arrêt décerné par l'autorité judiciaire compétente ou d'un jugement de condamnation, soit passé en force de chose jugée, soit décrétant formellement ou opérant de plein droit l'arrestation de l'individu réclamé. Dans les documents susmentionnés ou dans un document spécial, devront être indiqués l'infraction qui motive la demande d'extradition, avec un exposé précis des faits incriminés, et le texte des lois pénales applicables auxdits faits. En cas d'infraction contre la propriété, le montant du dommage causé ou tenté sera autant que possible indiqué. En outre, soit la demande d'extradition, soit un des documents y annexés contiendra, autant que possible, le signalement de l'individu réclamé avec sa photographie et tous autres

żądaną z jej fotografią oraz przytoczenie wszelkich innych okoliczności, mogących służyć do stwierdzenia jej tożsamości. Wszystkie załączniki żądania ekstradycyjnego winny być przedstawione w oryginałach lub w wierzytelnych odpisach; należy do nich dołączyć uwierzytelnione tłumaczenie na język Państwa wezwanego, o ile nie są sporządzone w tym języku.

Art. 12.

O ile wydanie od razu nie wydaje się niedopuszczalne, należy bezzwłocznie przedsięwziąć niezbędne środki zapobiegające ucieczce obwinionego, nawet gdyby Państwo wezwane miało wątpliwości, czy zachodzą niezbędne warunki wydania, w myśl umowy niniejszej. W razie takich wątpliwości, Państwo wezwane zwróci się do Państwa wzywającego z prośbą o dodatkowe wyjaśnienia. Gdyby Państwo to w ciągu 30 dni, licząc od wysłania swej prośby, nie nadesłało wystarczających wyjaśnień, można środki zapobiegawcze uchylić. Na prośbę Państwa wzywającego powyższy termin 30-dniowy może być przedłużony.

Art. 13.

W wypadkach nagłych można, w oczekiwaniu prawidłowego wniosku o wydanie pewnej osoby, osobę tę tymczasowo zaarrestować, chyba że wydanie od razu wyda się niedopuszczalnym. Wnioski takie będą przysyłały władze sądowe, urzędy prokuratorskie lub władze bezpieczeństwa (policyjne) Państwa wzywającego do właściwych władz Państwa wezwanego bądź drogą dyplomatyczną bądź bezpośrednio pocztą lub telegraficznie. W wypadku przesłania wniosku bezpośrednio należy go sporządzić w języku angielskim lub francuskim. Wniosek winien wymieniać przestępstwo zarzucone osobie, której wydania się żąda, datę i miejsce jego popełnienia, jak również, w miarę możliwości, obywatelstwo tej osoby i jej rysopis, oraz powoływać się na istnienie nakazu aresztowania lub wyroku skazującego, czyniącego zadość warunkom określonym w art. 11 ust. 2.

Nawet w braku takiego wniosku można zarządzić tymczasowe zaarrestowanie osoby, która wskutek zawiadomienia władz drugiego Państwa została na terytorjum jednego z obu Państw wysłędzona lub co do której, na żądanie tych władz, zamieszczone zostało ogłoszenie w dzienniku policyjnym Państwa, na którego terytorjum osoba powyższa się znajduje.

Art. 14.

O dniu i miejscu tymczasowego zaarrestowania należy bezzwłocznie i bezpośrednio zawiadomić w języku angielskim lub francuskim władzę wzywającą bądź ściągającą, tudzież właściwe Ministerstwo Państwa wezwanego. Nawet wówczas gdy wniosek o zaarrestowaniu nie został przedstawiony w drodze dyplomatycznej, wiadomość powyższa winna być

renseignements pouvant servir à établir son identité. Les annexes de la demande d'extradition seront produites en original ou en expédition authentique et accompagnées d'une traduction certifiée conforme dans la langue de l'État requis, à moins qu'elles ne soient rédigées dans cette langue.

Article 12.

Si l'extradition ne paraît pas à première vue inadmissible, les mesures nécessaires pour prévenir la fuite de l'inculpé seront prises immédiatement, même dans le cas où l'État requis aurait des doutes sur la question de savoir, si les conditions nécessaires pour donner lieu à l'extradition existent d'après la présente Convention. Dans ce cas, l'État requis adressera à l'État requérant une demande d'informations complémentaires. Si dans le délai de trente jours à partir du jour où la demande aura été expédiée cet État ne fournit pas des explications suffisantes, les mesures de prévention pourront être révoquées. Sur la demande de l'État requérant ce délai de trente jours pourra être prolongé.

Article 13.

En cas d'urgence et en attendant la demande régulière d'extradition d'un individu, celui-ci pourra être arrêté provisoirement, à moins que l'extradition ne paraisse à première vue inadmissible. La demande sera faite soit par voie diplomatique, soit directement par la poste ou le télégraphe par les autorités judiciaires, les ministères publics ou les autorités des sûretés (de police) de l'État requérant aux autorités compétentes de l'État requis. Dans le cas où la demande serait faite directement, elle doit être rédigée en anglais ou en français. La demande indiquera l'infraction dont l'individu réclamé est inculpé, la date et le lieu où elle a été commise, ainsi que, autant que possible, la nationalité de l'individu réclamé et son signalement, et donnera avis de l'existence d'un mandat d'arrêt ou d'un jugement de condamnation remplissant les conditions visées par l'article 11 al. 2.

Même à défaut d'une pareille demande, il pourra être procédé à l'arrestation provisoire d'un individu découvert sur le territoire d'un des deux États et signalé par les autorités de l'autre État ou, sur leur demande, à son inscription dans le bulletin de police de l'État sur le territoire duquel il se trouve.

Article 14.

La date et le lieu de l'arrestation provisoire seront sans délai communiqués directement en anglais ou en français à l'autorité requérante ou à l'autorité ayant ordonné la poursuite, ainsi qu'au Ministère compétent de l'État requis. Même si la demande d'arrestation n'est pas faite par la voie diplomatique, cet avis doit toujours être communiqué

zawsze dostarczona przedstawicielowi dyplomatycznemu Państwa wzywającego za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych Państwa wezwanego. Gdyby Państwo wzywające nie wysłało do Państwa wezwanego w przeciągu 5 tygodni od dnia, w którym otrzymało wiadomość o zaarrestowaniu, prawidłowej prośby o wydanie osoby uwięzionej, można wypuścić ją na wolność. Na żądanie termin ten może być przedłużony.

Art. 15.

Jeśli na wydanie nastąpiło zezwolenie, Państwo wzywające będzie obowiązane odebrać osobę, której wydania żądało, w terminie wskazanym przez Państwo wezwane; termin ten nie może wynosić mniej niż miesiąc. Po upływie tego terminu osoba powyższa może być wypuszczona na wolność.

Art. 16.

Wszelkie przedmioty pochodzące z przestępstwa, jak również mogące służyć do udowodnienia przestępstwa, które w chwili aresztowania osoby zażądanej znajdowały się w jej posiadaniu, lub któreby później zostały wykryte, — należy zająć i wydać Państwu wzywającemu równocześnie z oskarżonym.

Zezwalając na wydanie przedmiotów wspomnianych w niniejszym artykule, Państwo wezwane może poczynić wszelkie zastrzeżenia, jakie będzie uważało za wskazane dla zachowania praw osób trzecich; może również zatrzymać te przedmioty przez pewien czas, jeśli ich potrzebowało w jakiejś sprawie karnej.

Art. 17.

Jeżeli trzecie Państwo wydaje przestępcę jednemu z Państw zawierających umowę, wówczas drugie z Państw zawierających umowę zezwoli, w razie żądania, na przewóz ekstradenta przez swoje terytorjum.

Do żądania dotyczącego zezwolenia na przewóz stosuje się postanowienia art. 2, 3, 4, 8 i 11.

Art. 18.

Jeżeli w toku postępowania karnego w sprawie o przestępstwo nie będące przestępstwem politycznym, władza sądowa jednego z Państw zawierających umowę uzna za potrzebne: doręczenie jakiegось aktu proceduralnego osobie przebywającej na terytorjum drugiego Państwa, przesłuchanie świadków lub dokonanie jakiegokolwiek innej czynności śledczej, która ma być wykonana na powyższym terytorjum, winna skierować odnośne żądanie na piśmie, w drodze dyplomatycznej; żądanie to będzie wykonane w tej mierze, w jakiej na to pozwala ustawodawstwo Państwa wezwanego.

Powyższe postanowienia nie zobowiązują Państw, zawierających umowę, do przeprowadzania rewizji i dokonywania zajęć przedmiotów.

par l'intermédiaire du Ministère des Affaires Étrangères de l'État requis au représentant diplomatique de l'État requérant. Si dans un délai de cinq semaines à compter du jour où il aura reçu l'avis de l'arrestation, l'État requérant n'adresse pas à l'autre État une demande régulière d'extradition du détenu, celui-ci pourra être remis en liberté. Ce délai pourra être prolongé sur demande.

Article 15.

Si l'extradition a été accordée l'État requérant sera tenu de recevoir l'individu réclamé dans un délai à fixer par l'État requis et qui ne pourra être inférieur à un mois. Passé ce délai, ledit individu pourra être mis en liberté.

Article 16.

Tous les objets provenant de l'infraction, ainsi que les objets pouvant servir de pièces à conviction, qui, au moment de l'arrestation de l'individu réclamé, se trouvaient en sa possession, ou qui seraient découverts ultérieurement, seront saisis et remis à l'État requérant en même temps que l'inculpé.

En accordant la remise des objets visée dans cet article, l'État requis pourra faire toutes les réserves qu'il jugera nécessaires pour sauvegarder les droits des tiers; il pourra aussi garder ces objets à titre temporaire, s'il en a besoin dans une affaire pénale.

Article 17.

Si un État tiers livre un délinquant à un des États Contractants, l'autre État, sur demande, accordera le transit de l'extradé à travers son territoire.

À la demande d'extradition par voie de transit seront appliquées les dispositions des articles 2, 3, 4, 8 et 11.

Article 18.

Si, au cours de la poursuite d'une infraction non-politique, une autorité judiciaire de l'un des États Contractants juge nécessaire la signification d'un acte de procédure destiné à une personne séjournant sur le territoire de l'autre État, l'audition des témoins ou tout autre acte d'instruction à effectuer sur ledit territoire, la demande en sera faite par écrit et par la voie diplomatique et il y sera donné suite dans la mesure où le permet la législation de l'État requis.

Les dispositions précédentes n'obligent pas les États Contractants à effectuer des perquisitions ni des saisies.

Państwo wzywające winno być, o ile tego żąda i w miarę możliwości, zawiadomione, na odpowiedni czas naprzód, o dacie i miejscu wykonania żądanej czynności.

Art. 19.

Jeśli w toku postępowania karnego, wszczętego w jednym z Państw zawierających umowę, zajdzie potrzeba dostarczenia przedmiotów mogących służyć do udowodnienia przestępstwa a znajdujących się w rękach władz drugiego Państwa, należy wystosować o to prośbę w drodze dyplomatycznej; prośba ta winna być uwzględniona, jeśli w przypadku konkretnym nie stają temu na przeszkodzie względy szczególne.

Do dostarczenia przedmiotów, wymienionych w artykule niniejszym, stosuje się postanowienia art. 16 ust. 2.

Art. 20.

Pomocy prawnej określonej w artykułach 18 i 19 można odmówić:

1) jeżeli czynność, która ma być wykonana, nie należy w Państwie wezwanem do zakresu działania władz sądowych;

2) jeżeli Państwo wezwane uważa, że udzielenie pomocy prawnej mogłoby naruszyć jego prawa zwierzchnicze lub jego bezpieczeństwo;

3) jeżeli chodzi o taki czyn, który według ustaw Państwa wezwanego nie jest karalny lub stanowi bądź przestępstwo ściśle wojskowe, bądź przestępstwo o charakterze, określonym w art. 3;

4) jeżeli chodzi o obywatela Państwa wezwanego.

Przesłania akt i dokumentów można odmówić nadto wówczas, gdy chodzi o akta szczególnie ważne i gdy ich przesłanie następczałoby poważne trudności.

Art. 21.

Prośby o pomoc prawną i dokumenty jej dotyczące, wskazane w art. 18 i 19, winny być sporządzone w języku Państwa wezwanego lub też należy do nich dołączyć przekład na ten język, uwierzytelniony przez tłumacza urzędowego lub przysięgłego Państwa wezwanego albo przez tłumacza Państwa wzywającego, którego właściwość zostanie potwierdzona przez przedstawiciela dyplomatycznego lub konsularnego Państwa wzywającego bądź Państwa wezwanego.

Art. 22.

Każda ze Stron zawierających umowę zobowiązuje się do przesyłania drugiej Stronie drogą dyplomatyczną, w postaci wyciągów z rejestru karnego, wszelkich orzeczeń karnych ostatecznych, dotyczących jej obywateli i wszelkich decyzji późniejszych odnoszących się do tych orzeczeń.

Art. 23.

Koszty, spowodowane postępowaniem ekstradycyjnym lub wszelką inną pomocą prawną w sprawach karnych, obciążają Stronę, na której terytorium powstały.

L'État requérant sera, s'il le demande et autant que possible, avisé à l'avance en temps utile de la date et du lieu où il sera procédé à la mesure sollicitée.

Article 19.

Si, au cours de la poursuite instruite dans l'un des États Contractants, la production des objets propres à servir de pièces à conviction et se trouvant entre les mains des autorités de l'autre État est jugée nécessaire, la demande en sera faite par la voie diplomatique et il y sera donné suite, à moins que des considérations spéciales ne s'y opposent dans un cas déterminé.

A la production d'objets visés dans le présent article sont applicables les dispositions de l'article 16, alinéa 2.

Article 20.

L'exécution des mesures visées dans les articles 18 et 19 pourra être refusée:

1) si l'acte à opérer ne rentre pas, dans l'État requis, dans les attributions du pouvoir judiciaire;

2) si l'État requis juge que l'exécution de la mesure requise est de nature à porter atteinte à sa souveraineté ou sa sécurité;

3) s'il est question d'un fait qui, d'après les lois de l'État requis, n'est pas punissable ou constitue une infraction soit purement militaire, soit de la nature visée à l'art. 3;

4) s'il s'agit d'un individu qui est national du pays requis.

En outre, la communication des dossiers et documents pourra être refusée dans le cas où il s'agit de dossiers particulièrement importants et où leur transmissions pourrait présenter de graves inconvénients.

Article 21.

Les demandes et les documents concernant l'aide judiciaire visés dans les articles 18 et 19, seront rédigés dans la langue de l'État requis ou accompagnés d'une traduction en cette langue, certifiée conforme par un traducteur officiel ou assermenté de l'État requis ou d'un traducteur de l'État requérant dont la compétence sera confirmée par un agent diplomatique ou consulaire, soit de l'État requérant, soit de l'État requis.

Article 22.

Chacune des Parties Contractantes s'engage à communiquer par voie diplomatique à l'autre Partie, sous forme d'extrait du casier judiciaire, toute sentence pénale définitive et toute décision ultérieure visant lesdites sentences qui y seront inscrites sous le nom d'un ressortissant de cette dernière Partie.

Article 23.

Les frais occasionnés par la procédure d'extradition ou par toute autre aide judiciaire en matière pénale seront à la charge de la Partie sur le territoire de laquelle ils ont été occasionnés.

Wyjątek stanowi wynagrodzenie za wszelkiego rodzaju orzeczenia biegłych; winno ono być zwrócone przez Państwo wzywające.

Państwo wzywające ponosi też wszelkie koszty, spowodowane przewozem oskarżonego przez terytorjum pośrednie, określone w art. 17, jak również wszelkie koszty spowodowane przez wydanie tymczasowe, przewidziane w art. 6 ust. 2.

Art. 24.

Konwencja niniejsza będzie ratyfikowana i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Sztokholmie, gdy tylko to będzie mogło być skutecznione.

Konwencja wejdzie w życie w miesiąc po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych i pozostanie w mocy, dopóki jedna z Wysokich Stron zawierających umowę nie poda do wiadomości drugiej Strony, na 6 miesięcy naprzód, swego zamiaru położenia końca jej skutkom.

NA DOWÓD CZEGO Pełnomocnicy podpisali niniejszą konwencję i wycisnęli na niej swe pieczęcie.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach, w Warszawie, dn. 30 sierpnia 1930 r.

M. P. (—) *August Zaleski*

M. P. (—) *Anckarsvärd*

M. P. (—) *St. Car*

PROTOKÓŁ KONCOWY.

W chwili przystąpienia do podpisania konwencji w sprawie wydawania przestępców i pomocy prawnej w sprawach karnych, niżej podpisani Pełnomocnicy oświadczają swoją zgodę co do kwestyj następujących:

co do art. art. 3 i 10.

Przez przestępstwa przeciw władzy publicznej w myśl artykułów 3 i 10 należy rozumieć: w Polsce — przestępstwa, wymienione w artykułach bądź paragrafach następujących: art. art. 121 — 123, 125 — 132, 134, 142, 145, 146, 154 i 173 Kodeksu Karnego z r. 1903; §§ 65, 68 — 82, 217 i 218 Ustawy Karnej z r. 1852; §§ 105 do 109, 114 do 118 i 120 Kodeksu Karnego z r. 1871, jak również przestępstwa przewidziane w dekrete z dn. 8 stycznia 1919 o przeciwdziałaniu wyborom do Sejmu i wykonywaniu obowiązków poselskich (Dziennik Praw Państwa Polskiego Nr. 5, poz. 96), i w ustawie z 26 stycznia 1907, dotyczącej przepisów karnych dla ochrony wolności wybierania i zgromadzania się (Dziennik Ustaw Państwa austriackiego No. 18), w Szwecji — przestępstwa, wymienione w rozdziale X Kodeksu Karnego.

co do art. 20 pkt. 2.

Jeżeli dokument, przeznaczony do doręczenia, zawiera zagrożenie skutkami karnymi, Państwo wzwane może odmówić wykonania żądanego zarządzenia.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach, w Warszawie, 30 sierpnia 1930 r.

M. P. (—) *August Zaleski*

M. P. (—) *Anckarsvärd*

M. P. (—) *St. Car*

Font exception les indemnités pour les expertises de toute nature, lesquelles seront remboursées par l'État requérant.

Seront de même à la charge de l'État requérant, tous frais occasionnés par le transit de l'inculpé à travers les territoires intermédiaires visés à l'article 17, ainsi que tous frais occasionnés par la remise temporaire visée à l'article 6, al. 2.

Article 24.

La présente Convention sera ratifiée et les ratifications en seront échangées aussitôt que faire se pourra à Stockholm.

Elle entrera en vigueur un mois après l'échange des ratifications et restera exécutoire tant que l'une des Hautes Parties Contractantes n'aura pas fait connaître à l'autre, six mois d'avance, son intention d'en faire cesser les effets.

EN FOI DE QUOI, les Plénipotentiaires ont signé la présente Convention et y ont apposé leurs cachets.

Fait en double exemplaire à Varsovie, le 30 août 1930.

L. S. (—) *August Zaleski*

L. S. (—) *C. Anckarsvärd*

L. S. (—) *St. Car*

PROTOCOLE FINAL.

Au moment de procéder à la signature de la Convention d'extradition des malfaiteurs et d'aide judiciaire en matière pénale, les Plénipotentiaires soussignés déclarent être d'accord sur les questions suivantes:

Ad Articles 3 et 10.

Par les infractions contre une autorité publique au sens des articles 3 et 10 sont entendues: en Pologne — les infractions visées dans les articles, respectivement paragraphes, suivants: art. art. 121 — 123, 125 — 132, 134, 142, 145, 146, 154 et 173 du Code pénal de 1903; §§ 65, 68 — 82, 217 et 218 de la Loi pénale de 1852; §§ 105—109, 114—118 et 120 du Code pénal de 1871, ainsi que les infractions prévues par le Décret du 8 janvier 1919 concernant les faits de nature à porter atteinte aux élections à la Diète et à l'accomplissement des devoirs de député (Bulletin des lois de l'État Polonais Nr. 5, pos. 96); et dans la loi du 26 janvier 1907 relative aux dispositions pénales pour la protection de la liberté des élections et des réunions (Bulletin des lois de l'État autrichien Nr. 18), en Suède — les infractions visées dans le Chapitre X du Code pénal.

Ad Article 20 Nr. 2.

Si un document à signifier contient une clause comminatoire, l'État requis aura la faculté de refuser la mesure requise.

Fait en double exemplaire à Varsovie, le 30 août 1930.

L. S. (—) *August Zaleski*

L. S. (—) *C. Anckarsvärd*

L. S. (—) *St. Car*

Zaznajomiwszy się z powyższą konwencją i protokołem końcowym, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości jak i każde z postanowień w nich zawartych; oświadczamy, że są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

NA DOWÓD CZEGO, wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzone pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 22 marca 1932 r.

(—) *I. Mościcki*

Przez Prezydenta Rzeczypospolitej
Prezes Rady Ministrów:

(—) *A. Prystor*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski*

L. S.

Après avoir vu et examiné lesdits Convention et Protocole Final, NOUS les avons approuvés et approuvons en toutes et chacune des dispositions qui y sont contenues; déclarons qu'ils sont acceptés, ratifiés et confirmés et promettons qu'ils seront inviolablement observés.

EN FOI DE QUOI, Nous avons donné les Présentes, revêtues du Sceau de la République.

À Varsovie, le 22 mars 1932.

(—) *I. Mościcki*

Par le Président de la République
Le Président du Conseil des Ministres:

(—) *A. Prystor*

Le Ministre des Affaires Étrangères:
(—) *August Zaleski*

L. S.

455.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 2 czerwca 1932 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji o ekstradycji i pomocy prawnej w sprawach karnych między Polską a Szwecją, podpisanych wraz z protokołem końcowym w Warszawie dn. 30 sierpnia 1930 r.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w wykonaniu art. 24 konwencji o ekstradycji i pomocy prawnej w sprawach karnych między Polską a Szwecją, podpisanej wraz z protokołem końcowym w Warszawie dn. 30 sierpnia 1930 r., nastąpiła w Sztokholmie w dniu 9 maja 1932 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższej konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

456.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1932 r.

w sprawie rozwiązania sejmików powiatowych powiatów: jarocińskiego, kępińskiego, kościańskiego, krotoszyńskiego, mogileńskiego, nowotomyskiego i ostrowskiego w województwie poznańskim.

Na podstawie § 179 ordynacji powiatowej dla prowincji wschodnio i zachodnio pruskiej, Brandenburgji, Pomorza, Śląska i Saksonji z dnia 19 marca 1881 r. (Zb. ust. pr. str. 179), rozciągniętego na obszar województwa poznańskiego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 63), oraz na podstawie art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 511) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozwiązuje się sejmiki powiatowe powiatów: jarocińskiego, kępińskiego, kościańskiego, krotoszyńskiego, mogileńskiego, nowotomyskiego i ostrowskiego w województwie poznańskim.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

457.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 6 maja 1932 r.

o ulgach celnych.

Na podstawie art. 7 pkt. b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 roku w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Za poniżej wyszczególnione towary opłaca się cło ulgowe, którego wysokość w stosunku do cła normalnego (autonomicznego) wynosi odpowiedni procent, uwidoczony w poniższej tabeli:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło ulgowe w % cła normalnego (autonomicznego)
--------------------------	--------------	--

z 71 z p. 5 b)	Elektrody z grafitu do celów i c) przemysłowych — za pozwo- leniem Ministerstwa Skarbu .	10
----------------	--	----